

แสงธรรม

แม้วันเวลาจะผ่านไปนานเพียงใด ความปรารถนาที่จะไปขอขมาพ่อก็ไม่เคยจางหายไปจากใจของคุณยายเลยแม้แต่น้อย ท่านระลึกเสมอว่าสักวันหนึ่งจะต้องไปหาพ่อให้ได้ ไปเพื่อขอขมาจะได้พ้นเวรพ้นกรรมตามที่พ่อแข่งเอาไว้ และหากทราบว่ามีสำนักอาจารย์ใดสามารถสอนให้ไปหาพ่อที่จากโลกนี้ไปแล้วได้ ท่านก็พร้อมจะละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อไปขอเป็นศิษย์ทันที

ในราวปี พ.ศ. ๒๔๗๐ เมื่อคุณยายอายุได้ ๑๘ ปี มีข่าวร่ำลือว่าหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ สามารถสอนคนให้เข้าถึงธรรมกายได้ และหากใครเข้าถึงธรรมกายแล้วก็สามารถไปนรก ไปสวรรค์ ไปนิพพานได้ ไปเยี่ยมพ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย หรือญาติมิตรที่ตายไปแล้วก็ได้ ยิ่งไปกว่านั้นยังสามารถพูดคุยจับมือถือแขนกันได้ หากญาติใครตกนรกก็ช่วยให้พ้นได้ หรือถ้าหากญาติขึ้นสวรรค์ ก็เอานูญไปเพิ่มให้ได้

เมื่อได้ยินข่าวนี้คุณยายรู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่ง ท่านตั้งใจว่าจะต้องไปพบหลวงปู่วัดปากน้ำให้ได้ นับแต่นั้นมาไม่ว่าในยามที่กำลังทำนาหรือยามว่างจากภารกิจการทำนา ท่านจะคำนึงถึงเรื่องการไปขอขมาพ่ออยู่ไม่เว้นวาระ และรอคอยจนกว่าจะถึงเวลาอันสมควร

ราวปี พ.ศ. ๒๔๗๘ เมื่อคุณยายอายุ ๒๖ ปี ท่านตัดสินใจอย่างเด็ดขาด ลาแม่และพี่น้อง โดยมอบทรัพย์สินสมบัติอันได้แก่

ที่ดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของท่านให้กับน้องสาวและพระน้องชาย อีกทั้ง
แก้แหวนเงินทองทั้งหมดของท่านก็ทอดยกให้พี่น้องไปจนหมด
สิ้น เหลือเพียงร่างกายที่แข็งแกร่งกับจิตใจที่แข็งแกร่ง และปณิธาน
อันแน่วแน่ที่จะไปตามหาพ่อเท่านั้น

เมื่อไปกราบลาแทบเท้าของแม่ และบอกความตั้งใจให้แม่รับรู้
แม่ฟังแล้วก็ร้องไห้ เป็นภาวะตั้งเครียดที่มักจะเกิดขึ้นเป็นปกติ
ในยามจากกันเช่นนี้ และเป็นธรรมดาอยู่เองที่น้ำตาของแม่จะมี
อานุภาพต่อลูกมาก แต่คุณยายตั้งใจแน่วแน่แล้วว่าต้องไปศึกษา
วิชาธรรมกายจากหลวงปู่วัดปากน้ำ น้ำตาของแม่กับความรัก
ความห่วงหาอาวรณนี้ จึงไม่อาจเหนี่ยวรั้งความตั้งใจของท่านได้

แม้ว่าความรัก ความเคารพและบูชาแม่ยังมีอยู่อย่างเปี่ยม
ล้นก็ตาม แต่คุณยายสามารถแยกแยะระหว่างความรักของแม่
และมโนปณิธานในการแสวงหาธรรมของท่านได้ ด้วยเหตุนี้ใจของ
คุณยายจึงเป็นปกติ ไม่หวั่นไหว ไม่อาลัยอาวรณ ยังคงรักษาไว้ได้
อย่างมั่นคงทั้งความกตัญญูกตเวทีที่มีต่อแม่ และมโนปณิธานที่จะ
ไปตามหาพ่อให้ได้

อย่างไรก็ดี แม่ได้ยืมเงินให้คุณยาย ๒ บาท สำหรับเป็นค่า
ใช้จ่ายในการเดินทาง ท่านก็รับมาโดยดีเพื่อไม่ให้แม่เสียน้ำใจ ต่อ
จากนั้นก็เดินทางออกจากบ้านไป แม่ไม่รู้ว่าจะต้องไปเผชิญกับ

อะไรบ้าง จะเป็นตายร้ายดีเพียงใด อีกทั้งไม่รู้ว่ามีพ่อตายแล้วไปอยู่ที่ไหน แต่ท่านก็ต้องไปหาให้พบ เมื่อพบแล้วจะได้กราบขอขมาอย่างที่ตั้งใจไว้

เมื่อมาอยู่กับญาติที่กรุงเทพฯ คุณยายสืบทราบว่าคุณนายเลียบ สิกัญจนานันท์ เศรษฐินิยานสะพานหัน ขอบไปทำบุญถวายภัตตาหารที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เป็นประจำ ท่านจึงไปสมัครเป็นคนรับใช้ที่บ้านนี้ แม้ว่าครอบครัวของท่านจะมีฐานะพอที่จะเลี้ยงตัวเองได้อย่างสบายๆ มีศักดิ์ศรีและเป็นที่ยอมรับของคนทั้งหมู่บ้าน แต่คุณยายกลับทอดวางทุกสิ่งเหล่านั้น ยอมที่จะเป็นคนรับใช้เขา เพียงเพื่อได้มาซึ่งโอกาสในการเข้าถึงธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อันเป็นเป้าหมายสูงสุด บุคคลเช่นท่านนี้หาได้ยากยิ่งในโลก

ครอบครัวของคุณนายเลียบเป็นตระกูลใหญ่ มีสมบัติมากมาย มีตึกแถวยาวเป็นระยะทางหลายกิโลเมตรอยู่ทั้ง ๒ ฝั่งถนน และมีกิจการทำธุรกิจอิมพอร์ตเอ็กซ์พอร์ตอยู่กับหลายประเทศเหนือสิ่งอื่นใด คุณนายเลียบเป็นอุปัฏฐากสำคัญของวัดปากน้ำ ได้ทำบุญเลี้ยงพระเณรมาตลอดระยะเวลายาวนานถึง ๒๐ ปี จึงเป็นที่รู้จักดีของหลวงปู่วัดปากน้ำ เป็นที่รู้จักของพระเณร อุบาสก อุบาสิกาทั้งวัด ซึ่งคุณยายมองดูแล้วว่าจะอาศัยเป็นเส้นทางไปสู่วัดปากน้ำ

คุณยายเป็นคนชนบทเดินทางเข้ามาในกรุงเทพฯ โดยที่ไม่รู้จักใคร การที่จะเข้าไปอยู่ในวัดวาอารามจำเป็นต้องมีผู้ใหญ่ฝากฝัง การตัดสินใจมาอยู่กับครอบครัวนี้ จึงเป็นการตัดสินใจด้วยสติปัญญาอันชาญฉลาดล้าลึกของท่านที่มุ่งตรงสู่เป้าหมายหลักอันจะนำไปสู่วัดปากน้ำได้เร็วที่สุด

โดยปกติแล้วคุณยายเลียบเป็นคนเจ้าระเบียบ รักความสะอาด ไม่ว่าจะเป็นทำอะไรต้องประณีตเรียบร้อย สวยงาม เมื่อคุณยายเข้าไปอยู่ในบ้านนี้ ท่านก็รับใช้เขาทุกอย่าง โดยไม่คิดว่าเป็นคือการรับใช้ หากแต่คิดว่าจะไปช่วยทำบ้านของเขาให้สะอาด ไปช่วยรักษาสมบัติของเขาที่มีอยู่นี้ไม่ให้เสื่อมสลาย แม้ท่านจะเติบโตมาจากรั้วชีวิตชาวนา แต่ท่านก็สามารถจัดการดูแลทำงานบ้านทุกอย่างได้ละเอียดประณีตเป็นที่ถูกใจเจ้าของบ้านโดยไม่ต้องบอกต้องสอน เพราะอุปนิสัยของคุณยายนั้นเป็นคนขยันขันแข็ง อดทน มีระเบียบวินัย รักความสะอาด และซื่อตรงมาตั้งแต่เด็ก เมื่ออุปนิสัยเหล่านี้ได้แสดงออกให้เจ้าของบ้านเห็นอยู่เสมอ คุณยายจึงได้รับการยกฐานะจากคนรับใช้ธรรมดา มาเป็นหัวหน้าคนรับใช้ในเวลาเพียงไม่ถึงสัปดาห์ และยิ่งไปกว่านั้น คุณยายเลียบยังไว้วางใจมอบกุญแจห้องเก็บสมบัติไว้ให้คุณยายช่วยดูแล

ห้องเก็บสมบัตินี้เป็นเสมือนคลังของบ้าน แก้วแหวนเงินทอง
ทั้งหมดจะถูกเก็บไว้ในกำปั้นซึ่งอยู่ในห้องนี้ไม่มีใครสามารถเข้าไป
ได้แม้แต่ลูกหลาน นอกจากเจ้าของบ้านกับคุณยายที่ได้รับมอบ
หมายให้ดูแลทำความสะอาดและคอยรักษาสมบัติเหล่านั้นเท่านั้น

ด้วยความรักผิดชอบของคุณยาย เจ้าของบ้านจึงมั่นใจว่า หาก
มีท่านอยู่ เขาสามารถไปไหนมาไหนได้โดยไม่ต้องห่วงกังวล เพราะ
คุณยายทำหน้าที่ของท่านได้อย่างสมบูรณ์ เจ้าของบ้านจึงทั้งรักและ
ไว้วางใจ อีกทั้งมีความรู้สึกว่า หากเอาใจมาวางไว้ที่คุณยายแล้ว
ไม่ผิดหวัง เพราะวางตรงนี้แล้วเชื่อมือได้ เชื่อถือได้ว่าปลอดภัย

